

raadet om en Forhandling om Sagen, sagde det, at det vilde det ikke, og henviser til Rigsdagen, og da vi næste Gang talte om Spørgsmaalet her paa Rigsdagen, blev derfor Forstander Madsen-Mygdals Forslag nævnt, men det blev fra alle Sider fejlet til Side som den diletantiske Plan, det var. Se, det er slet ikke, fordi denne Plan i sig selv er saa fuldkommen umulig, at det næsten ikke er til at begribe, at et Menneske, der er valgt til en Stilling som Forstander paa en Skole for unge, kunde fremsætte den, at jeg omtaler den, men det er, fordi Ministeren her har sagt, at den Politik, vi førte, var en usund og farlig Understøttelsespolitik. Den Mand, som var kommet med dette Forslag om Almissehjælp under Landets Nød og Elendighed, har ikke Lov til at fremsætte saadanne Bemærkninger.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det ærede Medlem, som nu talte, fremsatte det Forslag, at man lod disse to sidste Aar, hvad Sukkerordningen angaar, faa hvert sit, saaledes at det Aar, da han administrerede Sukkerordningen, fik denne Indtægt paa 21 Mill. Kr., som tilkom dette Aar, og saaledes at det Aar, hvor jeg havde administreret Sukkerordningen, fik den Udgift paa 29 Mill. Kr., som tilkom det. Hvis det ærede Medlem mener, at det er regnskabsmæssig Redelighed, og at dermed er alt sagt om denne Sag, maa jeg sige, at saa ønsker jeg ikke at samarbejde med det ærede Medlem paa at tilvejebringe regnskabsmæssig Redelighed. Naar Sandheden skal siges, saa var der to Ordninger, som begge var tilvebragt af det ærede Medlem, og som jeg overtog fra det ærede Medlem og administrerede. Den ene gav langt ud over, hvad der var beregnet, i Overskud og skulde og maatte give det under de Konjunkturer, der var. Den anden skulde og maatte give Underskud paa Grund af de Konjunkturer, som indtraadte. Der var kun een Vej til at skaffe Balance det andet Aar, og jeg tilod mig at spørge det ærede Medlem, om han ønskede, man skulde være gaaet den Vej — thi ellers er der ikke Realitet for 2 Øre i alt det, det ærede Medlem her har fremsat —, det var at forhøje Prisen paa Husholdningsukker. Jeg savner stadig Svar fra det ærede Medlem, om han ønsker, man skulde være gaaet den Vej. Det ærede Medlem sagde, at det, han havde bebrejdet mig, var, at jeg havde sagt, der kunde tilvejebringes en Kornordning uden Udgift for Befolkningen. Det har jeg nu ikke sagt, men jeg har sagt, at det lod sig gøre at tilvejebringe store Ind-

tægter ved en Kornordning, hvis de Forudsætninger, som var til Stede i det ærede Medlems sidste Regeringsaar, gentog sig et Aar til, og jeg gentager, at jeg tror, det ærede Medlem hellere skulde tænke paa, hvad han har mistet af Indtægter paa sine Kornordninger, og hvad Landet har tabt ved, at han saa halsstarrig og genstridig modsatte sig det, som burde gøres. Det er muligt, at det var, fordi det var mig, der Gang paa Gang paa pegede, at det burde gøres, for jeg skønner af det ærede Medlems Sindsstemning, at det har en særlig Virkning paa ham, naar jeg tillader mig at foreslaa noget. Det, det ærede Medlem har udtalt her i Aften, giver mig Nøglen til Forstaaelsen af, at mange Forslag, som jeg fremsatte fra Dalum, altid blev mødt med halsstarrig Afvisning paa en saadan Maade, at jeg forundret Gang paa Gang spurgte mig selv: hvor kan det dog være, at det ikke lader sig gøre i en saa alvorlig Tid paa alvorlig og saglig Maade at drøtte dette Forhold? Men jeg har i Aften faaet Indtrykket af, at der har været noget personligt i Vejen, og det beklager jeg i høj Grad, men det lader sig jo ikke rette nu, da de Aar er gaaet. Jeg tror, at det ærede Medlem i højere Grad skulde have prøvet paa at skaffe Befolkningen en Brødkornsordning uden Udgift eller i hvert Tilfælde med ringe Udgift. Der krævedes egentlig ikke andet end det samme Princip, som laa i Sukkerordningen, og som netop dette Aar, da der var Eksportmuligheder, gav saa stor Indtægt. Men det ærede Medlem ønskede ikke at prøve det. Det maatte ikke prøves. Og det, som det ærede Medlem nu bebrejder mig, var, at jeg holdt denne Mulighed aaben. Jeg har ikke fortrudt, at jeg holdt denne Mulighed aaben. Jeg mener, det var rigtigt og forsvarligt at gøre det.

Det ærede Medlem vilde ikke ind paa at omtale det, jeg nævnte med Hensyn til at forudsige Omkostningerne ved Kornordningen, det ærede Medlem vilde helst gaa udenom, hvad Kornordningen har kostet, men jeg tillader mig saa at fremdrage overfor det ærede Medlem, der baade her i Tinget og ude i Landet stadig taler om fejlslagne Beregninger, at det ærede Medlem, som ikke havde nogen Forudsætninger, der skulde opfyldes, Gang paa Gang tog fejl. Da Kornlovsordningen kostede 58 Mill. Kr., fortalte det ærede Medlem her i Rigsdagen, at den vilde koste 32, og da den kostede 80 Mill. Kr. — jeg tager særlige Administrationsudgifter fra —, fortalte det ærede Medlem, at den vilde koste 58. Det var det ærede Medlems Evne til at forudsige